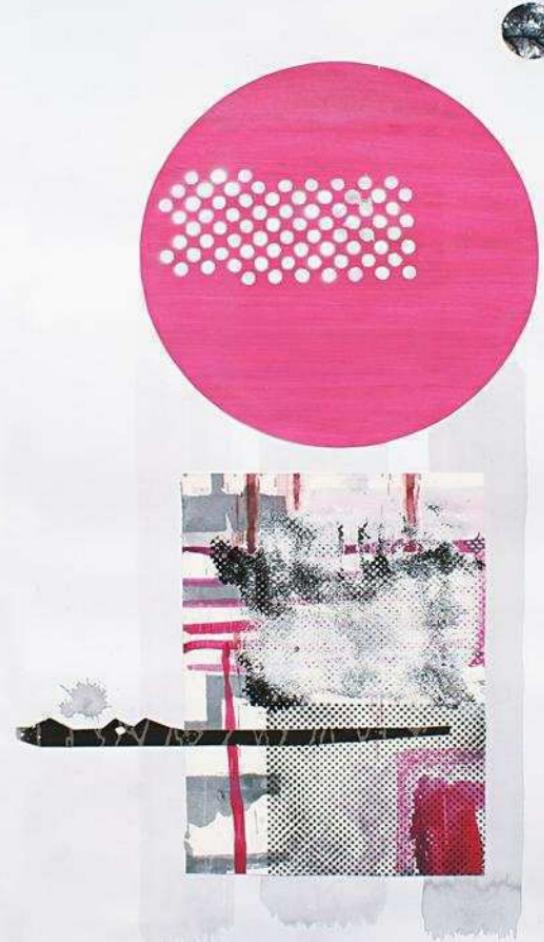

ART obres dos mil dèsset

Del 31 de març
al 23 d'abril

Puçol

CREANT 365

BENLLA
MARTÍNEZ

ART
obres dos mil dèsset

◀ *Lluvia sobre terminal*
Acrílic, látex, pigments i esprai sobre fusta
130 x 155 cm

«Geometries sobre ciment»

BENLLA
MARTÍNEZ

ES maneres de compondre una imatge són tantes com subjectes artista puga haver-hi; encara més si —com en realitat passa— l'artista no sempre compon la imatge de la mateixa manera. Pot invertir-se la relació?, pot la imatge, o la suma d'aquestes, compondre a l'autor?, hi ha entre tots dos una reciprocitat mútua, una relació que és també agonística?, no són tots dos, subjecte i objecte —composició—, producte d'una acció *in fieri* que culmina en un agenciamet? Aci, com en tot, és qüestió de mètodes i de temps. No obstant això, semblaria possible dividir maniqueament la qüestió per la composició en dos pols: o parlem de realisme, o parlem d'abstracció; abstracció que malgrat tot habita en l'autor, o encara millor, és habitada per la realitat de l'autor.

L'artista que presenta aquesta obra parteix del grafiti; diguem que el seu *habitus* nia en el carrer, la seua pintura troba la complicitat amb els murs de ciment. Allà on els

qui som aliens veiem restes d'un edifici sense utilitzar, allà on trobem un residu urbà, sovint suburbial, l'artista implicat en el grafiti descobreix un full en blanc, el seu llenç per pintar. No hauria d'estranyar aleshores que els (rere)fons que travessen la major part de les vegades les composicions que ací es presenten se succeeixen de fotografies transferència dels seus grafitis ja pintats, restes de murals oblidats. Ara, la composició de la imatge es plega sobre si, i en fer-ho es (re)compon, s'exposa i muta el seu espai d'exhibició habitual. Però això no suposa una transsubstancialació de codis, l'esprai —en la pintura o com a objecte en les escultures— continua sent un element essencial.

Sobre els murs —tan lamentablement d'actualitat—, sobre el gris del ciment que recorda el monòton i terrenal de la ciutat, irrompen una sèrie de formes (in)definides, una sort de geometries abstrates, franges i esferes diluïdes, indòcils a l'acte d'impostació que pretén atribuir-los més realitat de la que immanently posseeixen: el seu objecte no radica en l'emulació, sinó en la captació. L'artista ens commina a detenir-nos i observar, a ralentizar i fins i tot suspendre el frenètic moviment actual, i, a través d'això, interpela el moment tractant de capturar en formes els sons que s'escapen, els centellejos que flueixen, els reflexos i rastres que a penes s'intueixen; superfícies perforades per neons que se succeeixen en totes direccions, orbs que solament apareixen anòmalament quan es mira rere la lent,

mostres en què ritme i llum reverberen, vibren, oscil·len i s'alliberen.

«Geometries sobre ciment» és una cartografia de l'entrecreuament de visibilitats —formes de lluminositat deleuzianes— i sonoritats urbanes. Benlla Martínez tracta de «fotogramar» la realitat de la ciutat, de seccionar-la i extraure-la de la seqüència total, per després diagramar-la, modificar-ne les intensitats, alterar-ne els accents; així, confereix un espai atemporal en esdevenir rutinitzat i converteix en esdeveniment allò que, per ser quotidià, resulta subestimat. Troba en aquest moment la condició de possibilitat de transformar les línies de visibilitat, d'influir en la distribució del visible i l'invisible. Rere el plec, les seues composicions es despleguen per ressaltar l'imperceptible.

Mia Campos Salvador

Luz de nieve en el edificio pink ▶
Acrílic, làtex, pigments i esprai sobre tela
70 x 63 cm

Urban Orbs 3,14 ▶

Acrílic, látex, transferència, pigments
i esprai sobre fusta
104 x 140 cm

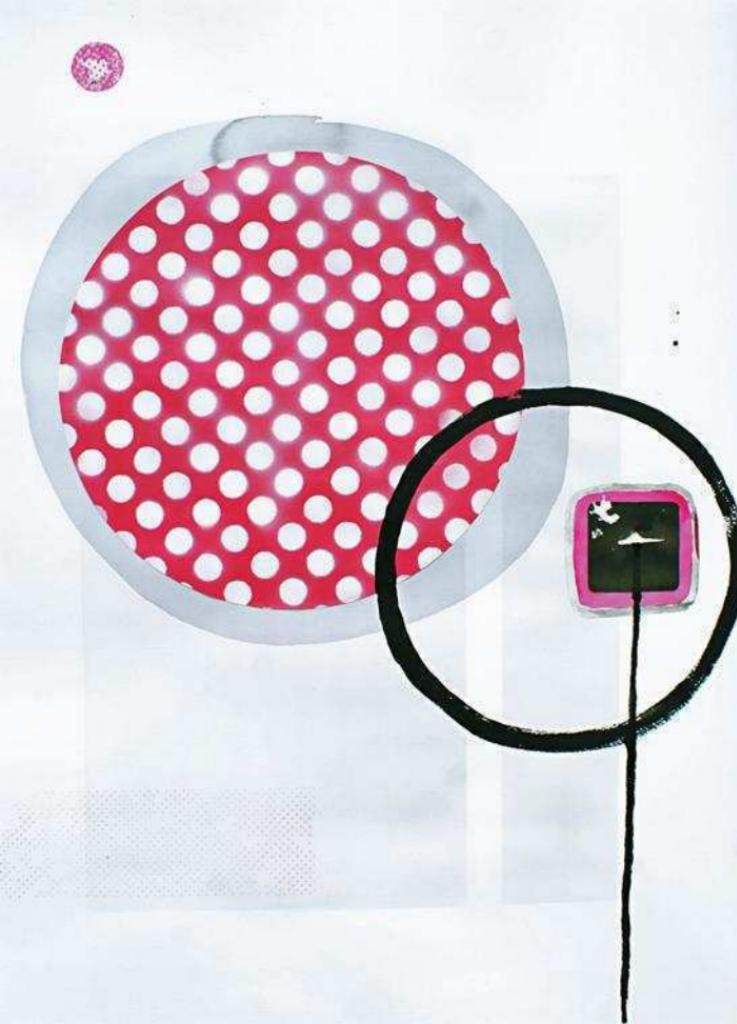
◀ *Moonlight*
Acrílic, transferència i esprai sobre fusta
100 x 140 cm

◀ *Groove Line*
Collage, fotografia, acrílic
i tinta xinesa sobre paper
55 x 40 cm

▶ *Reflejos en la calle escondida*
Acrílic, transferència
i esprai sobre fusta
150 x 120 cm

◀ *Orb en cristal roto*
Collage, esprai, acrílic
i tinta xinesa sobre paper
70 x 50 cm

► *Desde una ventana de Malasaña*
Acrílic, esprai, látex
i pigments sobre fusta
180 x 122 cm

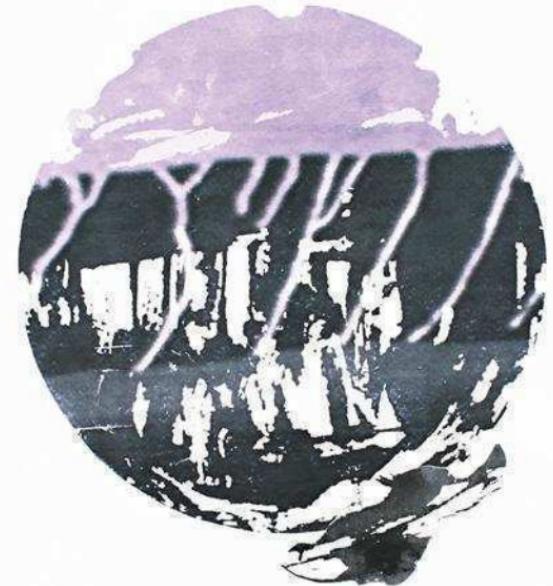

◀ *Onirico Berlin*
Collage, transferència, fotografia
i aquarel·la sobre paper
60 x 40 cm

► *Diluido orbital* ▶
Collage, transferència, acrílic
i tinta xinesa sobre paper
40 x 30 cm

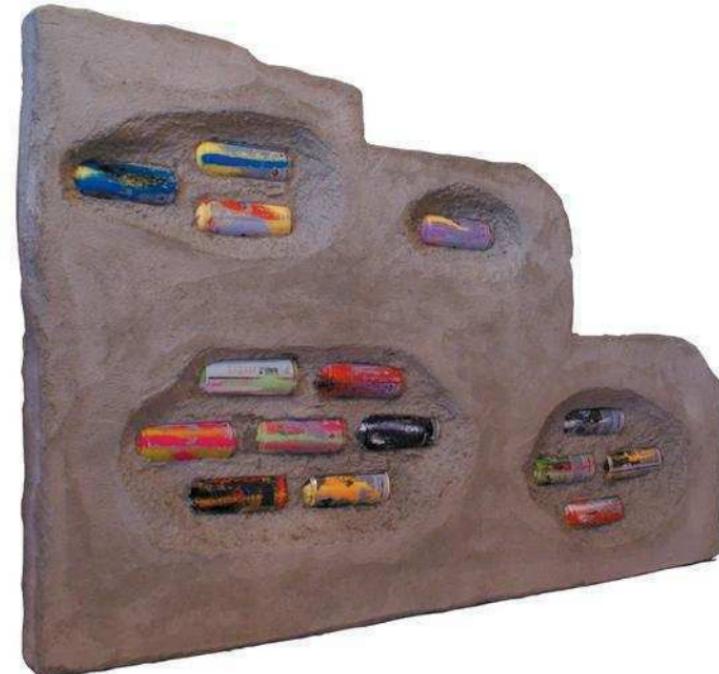
◀ Luminiscencias,
nocturnas sobre cemento
Poliestiré expandit,
fil de niló, acrílic
i taps d'esprai
100 ø x 70 cm

Luminiscencias ▶
nocturnas sobre cemento
(détail)
Poliestiré expandit,
fil de niló, acrílic
i taps d'esprai
100 ø x 70 cm

◀ Spray wall (detall)
Ciment, poliestirè expandit
i pots d'esprai
100 x 150 x 12 cm

Spray wall ▶
Ciment, poliestirè expandit
i pots d'esprai
100 x 150 x 12 cm

Las maneras de componer una imagen son tantas como sujetos artistas pueda haber; más aún si —como en realidad ocurre— el artista no siempre compone la imagen del mismo modo. ¿Puede invertirse la relación?; ¿puede la imagen, o la suma de ellas, componer al autor?; ¿acaso no hay entre ambos una reciprocidad mutua, una relación que es también agonística?; ¿acaso no son ambos, sujeto y objeto —composición—, producto de una acción *in fieri* que culmina en un agenciamiento? Aquí, como en todo, es cuestión de métodos y de tiempos. No obstante, pareciera posible dividir maniqueamente la cuestión por la composición en dos polos: o hablamos de realismo, o hablamos de abstracción; abstracción que habita en el autor, o mejor, es habitada por la realidad del autor.

El artista que presenta esta obra parte del graffiti; digamos que su *habitus* anida en la calle, su pintura encuentra la complicidad con los muros de cemento. Allá donde los ajenos vemos restos de un edificio sin utilizar, allá donde encontramos un residuo urbano, a menudo suburbial, el artista implicado en el graffiti descubre una hoja en blanco, su lienzo por pintar. No debiera extrañar entonces que los (tras)fondos que atraviesan las más de las veces las composiciones que aquí se presentan se sucedan de fotografías-transferencias de sus grafitis ya pintados, restos de murales olvidados. Ahora, la composición de la imagen se pliega sobre sí, y al hacerlo se (re)componen y expone mutando su espacio de exhibición habitual. Pero esto no supone una transubstanciación de códigos, el spray —sea en la pintura o como objeto en las esculturas— continúa siendo un elemento esencial.

Sobre los muros —tan lamentablemente de actualidad—, sobre el gris del cemento que recuerda lo monótono y terrenal de la ciudad, irrumpen una serie de formas (in)definidas, suerte de geometrías abstractas, franjas y esferas diluidas, indólees al acto de imposición que pretende atribuirles más realidad de la que inmanentemente poseen: su objeto no radica en la emulación, sino en la captación. El artista nos comunica a detenernos y observar, a ralentizar e incluso suspender el frenético movimiento actual, y, a través de ello, interpela al momento tratando de apresar en formas los sonidos que se escapan, los destellos que fluyen, los reflejos y rastros que apenas se intuyen; superficies horadadas por neones que se suceden en todas direcciones, orbs que solo aparecen anómalamente cuando se mira tras la lente, muestras en las que ritmo y luz reverberan, vibran, oscilan y se liberan.

«Geometrías sobre cemento» es una cartografía del entrecruzamiento de visibilidades —formas de luminosidad deleuzianas— y sonoridades urbanas. Benito Martínez trata de «fotogramar» la realidad de la ciudad, de seccionarla y extraerla de su secuencia total, para luego diagramarla, modificar sus intensidades, alterar sus acentos; así, confiere un espacio atemporal al devenir rutinizado y convierte en acontecimiento lo que por cotidiano resulta menoscabado. Halla entonces la condición de posibilidad de transformar las líneas de visibilidad, de influir en la distribución de lo visible y lo invisible. Tras el pliegue, sus composiciones se despliegan para resaltar lo imperceptible.

Mia Campos Salvador

Portada: *Incierta intersección* • Collage, esprai, fotografia, acrilic i tinta xinesa sobre paper • 80 x 50 cm

Edita

Ajuntament de Puçol
Casa de Cultura

Alcalde

Enric Esteve

Regidor de Cultura

Xavier Alcàcer

Gestor cultural

José M.ª García

Disseny

Xavier Alcàcer

Fotografies

Benlla Martínez

Traduccions

Antoni Estévez

Equip tècnic

Manuel Blanco

Vicent Salvador

Francesca Escrivà

Raimundo Calomarde

Carmen Cantos

Arturo Garrido

ART obres dos mil dèsset

Del 31 de març
al 23 d'abril

Feiners de 18 a 21 hores

Ajuntament
Puçol